

Seppo Keinänen

Keilaremmiin nelostie

230

**Keilaremmin
nelostie**

Seppo Keinänen

Keilaremmin nelostie

Keillaremmiin nelostie

©2024 Seppo Keinänen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7235-5

Keilaremmi

Ketään en syytä, selvä se. Enpä edes kehtaisi, paitsi itseäni. Vain ja ainoastaan itseäni. Kukapa muu kuin minä itse olin itseni siihen jamaan rillutellut. Kosteaa elämä maistui.

Luulin olleeni tilanteen herra. Alkuun ehkä olinkin. Silloiset työt pystyin hoitamaan. Osasin homman, usein jopa kehuttiin. Mutta vähitellen, huomaamatta alkoi alamäki. Ensin vain loivana. Aikatauluja en pystynyt noudattamaan, viihteellä viihdyin. Ote ei lopulta pitänyt. Paitsi pullostaa.

Ihan oikein se meni, kun fudut sain. Siirryin niin sanotuksi freelanceriksi. Jossain vaiheessa yritin vielä ryhdistäytyä, mutta ei siitä mitään tullut. Ajauhin työttömäksi työnhakijaksi, hakemiseen väsyttyni pelkäksi työttömäksi, lopulta pummin kaltaiseksi keplottelijaksi. Melkein kaikki meni. Pieni asunto sentään jäi. Ja huuliharppu. Ympärillä pörräsi epämääräinen joukko kavereita, lähinnä saman sortin pummeja ja juoppoja kuin minäkin.

Luojan kiitos, oli minulla elämässäni vielä joitain satunnaisia selvempiä päiviä. Eräänä niistä pääsin tutustumaan kahteen lähes normaalin oloiseen ihmiseen, Hannuun ja Kaleviin. Eli Handeen ja Kaleen. Heistä tuli minun ystäviäni, heihin minä luotin. Ja luota edelleen. Näitä kahta ystävääni minun on suuresti kiittäminen, että jaloilleni vielä nousin.

Selkeästi sen kaiken muistan. Tai lähes kaiken, sillä muistissani ei mitään vikaa ole ollut. Kymmenkunta vuotta siitä onkin jo kulunut. Se kesäkuun ensimmäinen päivä oli perjantai ja kello oli tasan kolme iltapäivällä. Siitä se kaikki uusi alkoi.

Keilaremmimme lopetteli tunnin mittaista urakkaa Kampin keilahallissa. Nuoremman polven lökäpöksyille valikoitu räppi pauhasi taustalla. Volyymi ärsytti. Ainakin minua. Kovalla se oli, korviin sattui. Emmekä me

keilaremmiin miehet muutenkaan kuuluneet kyseisen musiikkigenren kohderyhmään. Vaikutti jopa siltä, että sellainen soitannan tyyli ja voimakkuus saattaisi ennen pitkää johtaa paikan boikotoimiseen. Mutta toisaalta, positiivisena seikkana saatoimme todeta, ettei väkeä siellä vielä tungokseen asti ollut, noin puolet radoista oli vielä tyhjillään. Illan mittaan halli kyllä varmuudella täyttyisi, sen takasi paikan keskeinen sijainti.

Pelivuoron päätteeksi asettelimme pallot siististi paikoilleen. Vuokrakengät palautimme numeroidensa mukaisille paikoille hyllyyn. Koitti kokoontumisemme tärkein hetki, oli jälkipelin aika. Tilasimme pitkät huurteiset ja tulokset paperille printattuina. Pyysimme musiikkimökää hiljaisemmalle. Se kannatti. Tottelivat, me maksavina asiakkaina kiittelimme. Tyytyväisinä pääsimme vapaan pöydän ääreen istumaan ja rauhoittumaan. Hande otti esille taskulaskimen, keskityimme keskiarvojen laskentaan.

Jo useamman vuoden ajan oli tämä sama rutiini toistunut kutakuinkin säännöllisesti perjantaisin kerran tai pari kuussa. Jos mitään poikkeuksellista estettä ei kellekään ilmaantunut, kokoonnuimme johonkin pääkaupunkiseudun keilahalleista. Ennen peliä sovittiin muodollisista panoksista ja ryhdyttiin leikkimieliseen kisaan. Keilailun pääasiallinen tarkoitus oli vain päästä pois kotoa, tuulettaa aivoja ja saada ajatukset ulos arjesta. Vasta pelin jälkeen koitti se tärkein, vapaa lennokas keskustelu aiheesta kuin aiheesta, mahdollisista iloista, joskus myös ikävistä murheista.

Porukkaan kuului ja kuuluu vielä tänäkin päivänä (siis me kaikki olemme vielä elossa, minäkin) kolme miestä, Kalevi, Hannu ja minä. Kale on joukon vanhin, oli tuolloin 62-vuotias, ammatiltaan sotilas, majuri evp, ja jo siihen aikaan eläkkeellä. Kalea voisin kuvailla sanoilla ryhdikäs ja fysiikaltaan hyväkuntoinen herrasmies. Hänellä oli poikkeuksetta tapana pukeutua täydellisesti istuvaan klubitakkiin ja valkoiseen kauluspaitaan, käyttää siistejä suoria housuja ja mustaa silkkisolmiota. Kalen siisti hiustyylillä tuli tietenkin suoraan armeijan ohjekirjasta. Parta

oli joka aamu ajettu huolellisesti pois, kallis partavesi tuoksui hillitysti. Alkujaan Kale on kotoisin Keski-Suomesta, mutta oli monet kerrat joutunut jo lapsena muuttamaan isänsä ja aikuisiällä oman työnsä perässä paikkakunnalta toiselle pitkin poikin Suomea. Tämä ex-upseeri asui nyt tilavasti Helsingin Punavuoren arvoasunnossa. Hän oli naimisissa yli kymmenen vuotta nuoremman kuvankauniin vaimon kanssa. Kiireinen vaimo asui ja teki EU-virkatöitä Brysselissä ja poikkesi Suomessa yhä harvemmin. Kalen edellisen avioliiton aikuiset lapset eivät liioin häirinneet upseeri-isäänsä, eivätkä virkakiireistä äitipuoltaan.

Siihen aikaan ystäväni Hande oli iältään 60-vuotias, ammatiltaan luonnontieteiden ja historia opettaja. Kertomansa mukaan hän on kotoisin Päijät-Hämeestä, Heinolan maalaiskunnasta, mutta aivan varma en asiasta vieläkään ole. Kainuulaiseksi tai savolaiseksi olen häntä uumoillut, sellainen erikoinen höpöttäjä kun sattuu olemaan. Mutta ahkera ja äärimmäisen tunnollinen tämä humanisti oli, hoiti siihen aikaan viimeistä virkaansa yläasteella. Käsittääkseni Handen silloinen työ ja harrastus löivät osuvasti yhteen, sillä kaikki luontoon liittyvä oli lähellä opettajan sydäntä ja kaiken historiaan liittyvän maisteri pyrki hankkimaan huutokaupoista. Antiikin keräily oli siihen aikaan miehen suuri intohimo. Handen pukeutumistyyli oli luonnonmukainen ja rento, samoin parran villin vapaa kasvu. Mies käytti tavanomaisena asusteenaan flanellipaitaa, reisitaskuhousuja ja anorakkia tai vedenpitävää maastotakkia. Hande asui kahdestaan kokkivaimonsa kanssa Lauttasaaressa. Perheen molemmat lapset olivat jo vuosia sitten muuttaneet maailmalle. Hande ei itsekään osannut kovin tarkasti sanoa, milloin tämä heidän tilava kolmionsa alkoi tuntua liian tilavalta, vaimo näet teki työtään ja luultavasti myös ylityötään Ruotsinlaivalla.

Ja sitten kolmantena keilaremmimme jäsenenä tulen minä. Timo on nimeni ja olen keilaremmimme miehistä kuopus eli nuorin. Hande on aina kutsunut minua

Timpaksi, Kallion ja Sörkan jengi Tindeksi. Olin tuolloin 53-vuotias, viralliselta koulutukseltani ja ammatiltani olin sanomalehtipuolen toimittaja, ja kuten jo mainittu, kaikki työkeikat freelancerinakin olivat päässeet ensin vähenemään, sitten loppumaan. Mutta en minä ketään syytä. Itse olin itseni siihen jamaan rällästänyt.

Kaikki kaverini ja myös nämä kaksi hyvää ystävääni ovat otaksuneet, että olen paljasjalkainen stadilainen. Ja periaatteessahan se totta onkin. Kättärillä eli Kättilöopistolla olen syntynyt, mutta elämäni neljä ensimmäistä vuotta olen asunut landella. Kirkonkirjoihin syntymäpaikakseni on kirjattu Mäntsälä. Tätä salaisuutta en kenellekään ole vielä kertonut. Katu-uskottavuus kärsisi, jos Mäntsälää mainostaisin. Mitään en kyseisestä kyläpahasesta muista, eikä se minua yhtään harmita. Kun täytin neljä, muutimme Stadiin. Kalliossa meillä oli pieni kaksio, siinä samassa minä edelleenkin asun. Jäi perintönä minulle. Hyvän lapsuuden ja kohtalaisen nuoruuden sain viettää, siitä kiitän järkeviä vanhempiani, koulumme opettajia, silloista talonmiestä ja tietenkin mainioita kavereita. Lähes kaikki ovat kadonneet johonkin. Ehkä järkevimmät ja onnekkaimmat saattavat olla vielä elossa, vaan enpä ole heistä enää aikoihin mitään kuullut. Mutta ne, jotka rupes dogaan, ja sen päälle vielä käyttään muita kemikaaleja, ovat delanneet jo aikaa sitten.

Nämä keilaremmen kaverit väittävät, että siihen aikaan kun ryhdyimme keilailua yhdessä harrastamaan, olin muka jämähtänyt johonkin 70-luvun rokkiaikakauteen. Ei se täysin pitänyt paikkansa, mutta osittain ehkä. Pukeuduin farkkuihin, T-paitaan ja mustaan moottoripyöräilijän niittinahkatakkiin. Partani kuulemma oli ajettu ruotsalaisterällä, sängin pituus vaihteli alkuviikon parista millimetristä loppuviikon senttiin. Ehkä niin, en minä koskaan ole joka aamu jaksanut partakarvoja pois höylätä. Pitkälti yli suupieliä poskilommoille asti ylettyvät tuuheat viikset olivat meikäläisen vakiokamaa, niitä en kovinkaan usein ajellut tai siistinyt, ne pysyivät, niistä minut tunnistettiin. Tietävästi muotiahan ne eivät silloinkaan

olleet, paitsi Movemberin aikaan. Mutta tottahan se on, siihen aikaan vannoin rautaisen rytmimusiikin nimeen. Rock'n roll oli rautaa! Ja on edelleenkin, kuten iskelmäkin. Onnekseni musiikkimaku on iän myötä avartunut. Muutamasta ihmeen kaupalla ehjänä säilyneestä valokuvasta voin vielä tänäänkin todeta olleeni jo siihen aikaan ohimoiltani ja pääläeltäni kaljuuntuva mutta muuten pitkähiuksinen rokkikundi, joka ilmeisesti eli pahinta viidenkymppin kriisiä. Ja todellakin, huolestuttavassa määrin minä olin alkoholin liikakäyttöön taipuvainen. Minkäs teit, kun maistui. Ja usein join, vaikka ei olisi maistunut. Liaksi boheemiluonteinen, selkärangaton olin, nyt sen rehellisesti myönnän. Useimmat ihmissuhteet sähläsin pilalle. Monen monta kertaa olin suhteistani eronnut tai karannut. Epämääräisen usein asuin missä milloinkin, mutta pääsääntöisesti kuitenkin Kallion pienessä, pahasti sotkuisessa kaksiossani, jos en ollut sitä kenellekään onnistunut huutavassa rahapulassani vuokraamaan.

Näin jälkeen päin olen aika usein miettinyt ja kummastellut, miten me keilaremmien miehet yleensäkin saatoimme tutustua toisiimme, ystävystymisestä puhumattakaan. Mehän poikkesimme luonteiltamme ja taustoiltamme enemmän kuin paljon toisistamme, monien asioiden suhteen olimme ääripäitä, ellei peräti täydellisiä vastakohtia. No, luultavasti me olimme jo ennen toisiimme tutustumista pitkälti toistemme kaltaisessa epävakaaassa elämäntilanteessa. Tasapaino puuttui. Selvä se, itse kukin meistä kaipasi asiallista juttuseuraa, mielipiteenvaihtokaveria, kuuntelijaa ja ennen kaikkea tilaa hengittää vapaasti omana itsenä.

Aivan sattumalta me kolme tapasimme toisemme juuri keilailun merkeissä Helsinginkadun urheilutalon keilahallissa. Meillä oli vierekkäiset radat, pääsimme jo pelin aikana luontevasti sanailun alkuun. Pelin jälkeen lähdimme vielä varta vasten kahville läheiseen leipomon myymälään. Tutustuimme kupposten ääressä paremmin. Ja koska juttu tuntui sujuvan luontevasti, sovimme

yhteistuumin uuden keilailuvuoron heti seuraavalle perjantaille kaupungin perinteikkäälle ja arvostetuimmalle Ruusulankadun hallille Töölöön. Siitä tämä meidän yhteinen harrastuksemme lähti käyntiin. Ajan myötä tutustuimme yhä paremmin, meistä tuli hyvät ystävät. Niin kai se harrastustoiminta vielä nykyäänkin yhdistää ihmisiä, jos vain antaa sille mahdollisuuden.

Peli ja jälkipeli

Mutta juu, palataanpa takaisin siihen tärkeään iltapäivään, perjantaihin, kesäkuun ensimmäiseen päivään. Hyvin sen kaiken vielä muistan, etenkin kun elimme elämämme suurta, koko porukalle merkityksellistä käännekohtaa.

Kyseisellä keilailukerralla ystävämme Hande onnistui yllättäen heittämään parhaan kolmen kierroksen keskiarvotuloksen. Reilun avoimesti me muut kehuimme ja kiittelimme maisterin hyvää suoritusta ja maksoimme mukisematta voittajalle kymmeneuroiset.

Minä taisin valitella kipeytynyttä rannettani tai jotain muuta vastaavaa tekosyyksi omaan vaatimattomampaan tulokseeni. Kale puolestaan surkutteli lievää väsymystään, jonka seurauksena oli huolimattomuuttaan astunut muutaman parhaimmista heitoista yli. Rehellisesti myös Hande kertoi olevansa jossain määrin väsynyt, ja oli kai pelkällä hyvällä tuurilla selviytynyt hänelle harvinaiseen voittoon.

Maistelimme viileää olutta ja syvennyimme keilailun ulkopuoliseen siviilielämään. Minä aloitin. Hävettää vieläkin, sillä tiesin valehtelevani. Siitä huolimatta kerroin silmiäni räpäyttelemättä elämäni alkaneen vihdoin hymyillä. Kehuin saaneeni edellisenä päivänä tililleni toukokuun työttömyysrahat. No se taisi olla vielä totta, mutta jatko ei. Olin onnistunut löytämään luotettavan alivuokralaisen kesäkuun ajaksi, Pohjanmaalta tullut nuori opiskelijaksi aikova, oikein kaunis nuori neiti, oli muuttanut minun vapaana olleeseen huoneeseen ja maksanut koko vuokran etukäteen. Virnistellen vinkkasin silmääni ja annoin ymmärtää, että saattaahan se blondi jossain vaiheessa muuttaa minun huoneeni puolelle, jos nyt oikein hyvin sattuu käymään. Kale nyökytteli päätään, Hande myös. Uskoivat! Napautimme tuopit yhteen ja otimme pienet hörpyt.

Tuli Handen vuoro taustoittaa omaa tilannettaan. Mies kertoi huojentuneen oloisena, että koulun harvinaisen

raskas kevätlukukausi oli viimein saatu päätökseen, numerot arvottu ja todistukset ojennettu oppilaille kouriin. Ansaittu kesäloma oli nyt vihdoin alkanut, niin että mikäpä tässä olikaan ollessa ja pitkää kesälomaa leppoisasti aloitellessa. Kiireetöntä aikaa siis olisi! Vaikka muille jakaa!

Me Kalen kanssa tietenkin nyökkäsimme hyväksyen keilavoittajalle ja kilautimme opettajan kesäloman kunniaksi tuoppien reunat uudelleen yhteen. Kale hymyili leveästi, kuten sillä yleensä tapana oli. Upseerimies oli tottunut olemaan huomion keskipisteenä, hän nautti siitä, että häntä kuunneltiin. Eipä hänkään aikonut ryhtyä ongelmiaan valittamaan, vaan ilmoitti rehvakkaasti, että vaimo se ilmoitti olevansa koko kesän Brysselissä. Niin, että mikäpä tässä elellessä! Ajatelkaapa, vapaana ja villinä kesäleskenä saa aikaansa viettä! Ties millainen superkesä olisikaan tulossa!

Kalen leveä, virheettömän hammasrivin paljastava jenkittyilyinen hymy sai meidän muidenkin naamat vääntymään iloiseen virnistykseen. Jo kolmannen kerran nostettiin maljoja ja ryystettiin vileää olutta nieluun.

Vaan sitten seurasi pöydän ympärillä odottamaton hiljaisuus. Ikään kuin henkseleiden pauke vaimentui. Vilkuiltiin muihin pöytiin, käännettiin tuoppia, tutkailtiin kynsien kuntoa, raavittiin niskaa, vaihdettiin vakavina katseita. Aivan kuin jokainen meistä olisi odottanut pientä korjausliikettä äskeisiin kohtalaisen korskeisiin puheisiin, tai ainakin pienen pientä oikaisua tai täsmennystä valheen puolelta totuuden suuntaan.

Vaitonaisuus oli venyä jo kiusallisen pitkäksi, viimein minä avasin venytellen suuni, rykäisin kurkkuani, rapsuttelin sormilla takaraivoani ja varovasti tunnustellen, aivan kuin suurta salaisuutta paljastaen ryhdyin oikaisemaan rahatilannettani. Kavereille selvisi, että kaikki toukokuun työttömyysrahat olivat menneet saman tien. Velkoja minun oli pitänyt maksaa pois, taskun pohjalle oli jäänyt vain se alivuokralaisen viidensadan suoritus ja

pankkitilille ei mitään. Vakavana totesin, että viidelläsadalla pitäisi kuukausi pärjätä. Tyhjensin tuoppini, nielaisin ja röyhtäisin sivistyneesti kämmenselkääni. Sain sopivasti harkinta-aikaa. Rohkeasti sitten päätin, että menköön. Menkööt loputkin! Mitäpä sitä hyviltä ystävilta sitä toistakaan asiaa kaunistelemaan ja salaamaan. Rehellisesti tunnustin antaneeni aavistuksen verran vääristellyn kuvan siitä alivuokralaisesta. Oliko jollekulle saattanut syntyä miltei ruusuinen vaikutelma asiasta? Totuus oli aivan toisen lainen, sen sain kuiskaten lausutuksi. Miespuolinen teologian opiskelija tämä hyryläinen oli, synkän oloinen pohjalainen! Mutta toisaalta ilmeisen luotettava ja onneksi maksukykyinen. Pyysin nöyrästi anteeksi valheitani, olin taas kerran tapani mukaan innostunut liioittelemaan. Jatkoin vielä surkean katkeraan sävyyn, että funtsatkaahan nyt ihan oikeasti ja itsenäisesti, persaukisena tässä joutuu parasta kesäaikaa kärvistelemään...

Vakavina hyvät ystäväni Kale ja Hande nyökyttelivät päätä. Ikään kuin empaattisen osaa ottavaisia yrittivät olla. Tuoppeja ei kilistelty, sen muistan.

Perusrehellisenä ihmisenä Handekin halusi oikopäätä oikaista omia sanomisiaan. Järkytyimme. Emme olleet uskoa kuulemaamme. Maisteri kertoi olevansa henkisesti aivan loppu, masentunut, uneton ja stressaantunut. Hoitoon olisi syytä hakeutua. Ja mitä vaimoon tuli, hän se vain seilasi merellä, viihtyi jo vapaa-ajatin mieluummin laivalla kuin kotona Lauttasaareissa. Eropaperit olivat olleet jo kuukausia vetämässä. Niin että eipä ollut helppoa opettajaihmiselläkään, vaikka kesäloma oli nyt alkamassa! Valoa ei elämässä enää ollut, pelkkää tuskaa ja ahdistusta vain! Me Kalen kanssa pudistelimme myötätuntoisina päätä. Kale yritti vielä rohkaisevasti taputella Handen lysähtänyttä olkapäätä. Minä pyörittelin tyhjää tuoppiani käsissä, hoin jotain sen tapaista, että kyllä tässä nyt ihan oikeasti pitäisi jotain tähän synkkyyteen keksiä...

Melkein pelästyin! Kale rykäisi kurkkuaan ja ryhtyi hänkin vuodattamaan omaa suruaan. Luottamusta herättävällä matalalla äänellä mies kertoi kuin varmana tietona, että hänen vaimollaan on suhde jonkun nuoremman, rikkaamman ja sivistyneemmän miehen kanssa. Hän, eläkeläinen, pelkkä sotilas vain, ei enää kelpaa vaimolleen, kun pitäisi olla sitä ja pitäisi olla tätä. Karu totuus oli, että vaimon vireille panemaa avioeroa tässä oli jo koko kevät surtu. Kalevi niisti nenäänsä ja huomautti olevansa tylysti avioliitosta pois potkittu mies. Hylätty! Ja vee pee! Vapautettu palveluksesta, vapaampi kuin kukaan koskaan voisi aavistaa. Omien sanojensa mukaan Kalen koko elämä oli muuttunut raastavaksi tuskaksi.

Hämmästykseni upseeri purskahti itkuun. Vaivaannuimme, Hande ja minä, katselimme vuoroin toisiamme, vuoroin nykien nyyhkyttävää Kalea. Päätin hakea koko porukalle uudet tuopit. Viimetingassa Kale ehti saada kädestäni kiinni ja löi viisikymppisen kouraani. Kiitollisena ystäviensä myötätunnosta ja ymmärtäväisestä kuuntelemisesta Kale halusi ehdottomasti maksaa sen kierroksen.

Täysien tuoppien ääressä vihdoin rauhoituimme. Kale pyyhki solmionsa kärjellä kyynelkastetta silmäkulmasta. Yritimme hankkia murheille etäisyyttä ja uutta lähestymiskulmaa. Pohdimme, mitä pitäisi tehdä, mikä olisi järkevintä, mistä olisi apua. Miten olivat miehet vastaavista tilanteista ennen muinoin selvinneet? Miten Suomen urhot olivat elämänsä säädelleet ja sen suuntaa muuttaneet? Tarvittaisiinko ammattiapua, vaikkapa aviokriisijoogaa, kenties parisuhdekelluntaa tai jotain ryhmähymistelyterapian tapaista? Voisiko kenties perinteinen railakas ryyppäminen auttaa?

Vähitellen ideoiden synnyttäminen hidastui, ja lopulta tyssäsi tyystin. Kukin hörppäsi neuvoa-antavaa siivua tuopistaan. Viimein Hande otti puheeksi omat, menneen stressikevään aikana hahmottelemansa ajatukset. Koulun kollegoilta hän oli kuullut, että paras tapa

päästä irti kaikesta olisi lähteä matkalle. Matkan aikana näkisi ja kokisi kaikkea uutta ja saisi paljon muuta ajateltavaa kuin vain arkiset ympyrät ja murheet. Hande jopa oli ehtinyt katsella internetistä äkkilähtömatkoja. Sopivia ei vain ollut sattunut löytymään, mutta hänen mielestään niitä voisimme yhdessä tutkailla lisää. Kalekin piristyi ja innostui Handen matkaideasta. Minä sen sijaan ilmoitin suoralta kädeltä, ettei meikäläisen budjetilla voisi minnekään kauas matkustaa, pelkkä Tallinnan matka olisi minun tyylilläni toteutettuna sula mahdollisuus. Hieman haikeasti venytellen, miltei marttyyriksi heittäytyen totesin, että voisivathan toki "herrat Kalevi ja Hannu" lähteä kahteen pekkaan reissuun, mutta olosuhteiden pakosta minä jäisin tällä kerralla tänne Stadiin "kartsoja luudaan ja pyttistä skruudaan, ehkäpä Hagiksen strantsuun tsittaan ja snadeja skitareit jallittaan".

Aika jämäkästi Kale siihen jyrähti, että ei! Ei pojat ei! Ei tule kuuloonkaan! Tämä peli ei vetele! Nimittäin kaveria ei jätetä! Sanojaan vahvistaakseen mies pamautti nyrkin pöytään ja jatkoi, että mitäpä jos toteutettaisiin sellainen matka, johon meillä kaikilla olisi varaa. Unohdetaan ulkomaat! Jospa matkustaisimme kotimaassa periaatteella "suosi suomalaista, osta kotimaista, ja niin pois päin".

Kalen ehdotus kotimaan matkailusta ei synnyttänyt mitään riemun kiljahduksia. Ainakin minusta tuntui kuin Suomessa olisi jo kaikki nähty. Mutta sisukkaana miehenä Kale ei luovuttanut, vaan ryhtyi maalailemaan lapsuuden muistoistaan kauniita kuvia. Kehui perheensä jokakesäisiä autoreissuja, paras niistä oli ollut Lapin matka. Myös Hande heräsi, ryhtyi vuolaasti kehumään Lappia, sen karun kaunista luontoa, jylhiä tuntuja, kiireetöntä elämänmenoa ja rauhaa. Lapsena pieni Hannu-poika oli perheensä mukana päässyt kiertämään Lappia ristiin rastiin. Yllättäen minullakin välähti. Olihan minullakin jonkinlaista kokemusta Lapista. Kerroin vierailleen siellä pari kertaa muinaisen työni merkeissä. Erikoisin oli ollut Sodankylän reissu, kun olin päässyt kirjoittamaan elokuvajuhlista.

Yhtään selvää päivää en siellä taiteilijapiireissä päässyt kokemaan. Ja uuvuttavaa urakkaa oli vielä pahentanut yöttömien öiden valvominen. Minun toinen Lapin matkani oli liittynyt Lokan ja Porttipahdan tekoaltaisiin, jolloin juhliminen oli onneksi jäänyt vähemmälle. Liikaa en silläkään keikalla päässyt nukkumaan, kun inisevät hyttysset ja lihaa syövät mäkärät olivat pitäneet toimittajaretaletta hereillä.

Kale hörppäsi pienen siivun lagerolutta ja otti sitten puheeksi muutaman vuoden takaisen nostalgisen televisio-ohjelman, jossa eläydyttiin 70-luvun matkantekoon. Siinä kierrettiin autolla pitkin Suomea, majoituttiin leirintäalueilla ja elettiin terveellistä ulkoilmaelämää. Sellaiselle matkalle keilaremmikin voisi lähteä. Päästäisiin edullisesti irti arjesta! Kale jo hehkui intoa, ehdotti, että voisimme ottaa hänen Viton käyttöön. Se olisi riittävän tilava laatuauto, ja sehän tiedettiin, ettei muilla kai autoa ollutkaan.

Minä ja Hande pyörittelimme päätä, ajokortti toki meillä molemmilla oli, mutta autoa ei. Ei edes Vitoa. Tosiaan, kuskeja olisi siis kolme, Kalen mielestä autoja ei yhtä enempää tarvittaisikaan. Pitkä matka voitaisiin taittaa ajorasitusta tasaisesti jakaen. No, minähän tiesin Kalen uuden auton, olinhan ainakin yhden kerran istunut sen kyydissä. Siksipä otin vielä puheeksi, että raaskiiko se majuri sitä aivan tuliterää pirssiä reissulle ottaa, sehän voisi mahdollisesti kuraantua. Handekin naurahti toteamukselleni, Kalehan oli tunnetusti niin mahdollottoman pikkutarkka kaikesta, etenkin autostaan.

En tiedä, taisi Kale tuosta jonkin verran ottaa nokkiinsa, närkästyäkin, mutta siitä huolimatta halusi aika polleasti muistuttaa, että autothan olivat käyttöä varten. Vitolla lähdetään ja pulinat pois!

Siinä vaiheessa aloimme olla yksimielisiä kohteesta ja matkustustavasta, Lappiin olisimme lähdössä, ja Kalen tilava auto olisi kulkuvälineemme. Kiirettä ei olisi tarkoitus pitää, leppoisa asenne vähentäisi stressiä ja lisäisi meidän kaikkien henkistä hyvinvointia.

Keilaremmi painii arkisten huolien ja murheiden kanssa. Timppa on työtön ja alkoholi maistuu. Kalevi murehtii avioeroaan ja tuskailee oman hankalan luonteensa vuoksi. Handea painaa avioliiton ongelmat ja akuutti työkriisi. Mutta synkkyytteen ei keilaremmi ole valmis vaipumaan. Yhteisellä päätöksellä lähdetään ottamaan riittävän pitkää etäisyyttä arkeen, lähdetään reissuun kohti Lappia. Tarkoitus on matkata jaloa kiireettömyyden periaatetta noudattaen, ajaa autolla vanhan nelostien olemassa olevia tieosuuksia pitkin. Reissun aikana sattuu ja tapahtuu. Ihastellaan kauniita maisemia, muistellaan menneitä, yövytään erikoisissa paikoissa, tavataan ihmisiä - varsinaisia persoonia. Kyseessä on jokseenkin hulvaton road trip- tarina, Moninaisten vaiheiden jälkeen keilaremmi pääsee lopulta tavoitteeseensa. Uusi valoisampi elämä pääsee alkamaan. Mutta mikä on tarinassa totta, mikä ei? Lukija itse voi arvailla ja päätellä, mikä on keilaremmien jäsenten vilkkaan mielikuvituksen tuotetta, mikä ei.

Itse vanha nelostie on oikeasti vielä olemassa, ainakin niiltä osin, missä keilaremmi tässä tarinassa Handen karttamerkintöjen mukaisesti ajeli. Sankarihautausmaat löytyvät tarkalleen niiltä paikkakunnilta, missä Kalen vaatimuksesta päästiin tai jouduttiin pysähtymään. Reissun aikana tavatuista ihmisistä käytetään tässä tarinassa pelkästään etunimiä. Suurin osa heistä on keksittyjä hahmoja, mutta osa ei. Heille on reissussa tästä kerrottu, lupa kysytty ja saatu, että tähän tarinaan he saattavat tavalla tai toisella etuniminä päätyä. Ja vielä! Vuotsossa ja Saariselällä satoi tuolloin kesäkuussa runsaasti lunta. Pyhä-Nattanen oli hetken aikaa myrskysilmässä.

Kansikuva otettu Tankavaarassa. (SK)

